

Зозуля при перуці

Василь Голобородько

Мати утопче стежку, на базар ходячи,
виносить же того молока,
щоб було з чого донечці одягання справити,
аж поки одного дня
донька не вріже косу, щоб заспокоїти матір:
“Мамо, я ж не на вік іду,
я ж іще повернуся” –
вилле молоко з глечика в ямку,
сама влізе в порожнього глечика –
так мати й віднесе доньку на базар
тією ж утоптанною роками стежкою.

Понесе одягненою гарненько у домашній одяг:
у хусточку з полотенця вишневого садка,
у спідничку із пілки квітучої луки,
у сорочку, прикрашену по рукавах квітами
з городчика,

а принесе на базар – дитина гола!
Хоч і спало дорогою, а зуміло ж роздягтися,
одяг свій крадькома повикидати,
що й мати не побачила, –
доведеться тепер в усе міське одягати.

Віднесе мати доньку на базар
та й продасть. Чи продасть, чи так віддасть,
та відтоді стане доньку додому чекати,
вістки хорошої від доньки дождити.
“Зозуле, зозуле,
пташко сіренька, що так сумно куєш у садку,
чи ти не за доччиною косою прилетіла?!

Відкриє мати скриню,
дістане доччину косу,
віддасть її зозулі.

Але, ні, не хотіла зозуля доччину косу

дочці віддавати,
а сама перукою доччину косу стала носити.

“Зозуле, зозуле,
пташко сіренька, не літай по світу,
не куй сумно по садку,
приходь до мене дочкою жити –
будемо укупі плакати!”